

KAPITOLA 21

Celesta se stala hvězdou našeho nově vzniklého sesterstva. Byl to její nápad, abychom do Dámského salónu dotáhly všechny naše komorné a několik velkých zrcadel a strávily den tím, že se budeme parádit navzájem. Nešlo nám to sice tak dobře jako odborníkům, které jsme v paláci měly obvykle k dispozici, ale užily jsme si přitom kupu legrace.

Kriss mi zvedla konečky vlasů k čelu a nadhodila: „Napadlo tě někdy, že by sis nechala udělat ofinu?“

„Několikrát,“ přiznala jsem a foukla do pramenů nad svýma očima. „Jenže moji sestru ofina nakonec vždycky omrzí, takže jsem do toho nikdy nešla.“

„Podle mě by ti slušela,“ prohlásila Kriss nadšeně. „Jednou jsem stříhala svou sestřenicí. Jestli chceš, udělám ti ji.“

„To tak,“ vložila se do toho Celesta. „Přece ji nenecháš, aby se k tobě přiblížila s nůžkami, Americo.“

Všechny jsme se rozesmály. Tiché pochichtávání se ozvalo dokonce i z druhého konce místnosti. Pohlédla jsem na královnu, která se s pevně sevřenými rty snažila číst dokument ve

svých rukou. Původně jsem se bála, že se jí tenhle náš vrtoch nebude moc zamlouvat, ale pak jsem ke svému překvapení zjistila, že se ještě nikdy netvářila takhle spokojeně.

„Měly bysme se vyfotit!“ navrhla Elise.

„Máte někdo foťák?“ zeptala se Celesta. „V tomhle jsem profík.“

„Maxon ho má!“ vykřikla Kriss. „Pojď sem na chvílku,“ povolala si služebnou.

„Moment,“ řekla jsem a sebrala list papíru. „Dobře, dobře. Vaše Nejvýsošnější Výsošti, dámy z Elity si neprodleně žádají vašeho fotoaparátu, a to kvůli...“

Kriss se zahihňala a Celesta vesele potřásla hlavou.

„Úkolu z dámské diplomacie,“ doplnila mě Elise.

„To vážně existuje?“ zapochybovala Kriss.

Celesta si přehodila vlasy na záda. „Koho to zajímá?“

Asi o dvacet minut později zaklepal Maxon na dveře a pootevřel je. „Smím vstoupit?“

Doběhla k němu Kriss. „Ne. Chceme jen tvůj foťák.“ Načež mu ho vytrhla z ruky a zabouchla mu před nose.

Celesta se smíchy svalila na podlahu.

„Co to tam provádíte?“ zavolal princ z chodby. Všechny čtyři jsme měly ale takový záchvat smíchu, že jsme mu nedokázaly odpovědět.

Pak jsme se vzájemně aranžovaly do roztodivných póz, poslaly jsme snad tisíc vzdušných polibků a Celesta nás naučila, jak si máme jako modelky „hledat světlo“.

Když se Kriss a Elise položily na pohovku a Celesta si vylezla nad ně, aby je vyfotila z výšky, všimla jsem si, jak se královna radostně usmívá. Bylo mi líto, že se naši hry neúčastní. Popadla jsem jeden kartáč na vlasy a šla za ní.

„Copak, lady Americo?“ pronesla.

„Můžu vás učesat?“

Po obličejí jí přeběhlo několik různých emocí, nakonec ale jen přikývla a klidně souhlasila: „No ovšem.“

Stoupla jsem si za ni a vzala do rukou tlustý pramen jejích překrásných vlasů. Několikrát jsem po něm přejela kartáčem a přitom jsem sledovala ostatní dívky.

„Těší mě, když vidím, že spolu dobře vycházíte,“ podotkla.

„Mě taky. Oblíbila jsem si je.“ Na okamžik jsem se odmlčela. „S tím Tribunálem mě to mrzí. Víím, že jsem to neměla dělat, ale já...“

„Já víím, drahoušku. Vysvětlila jste mi to už předem. Je to obtížný úkol. A bylo poznat, že je nad vaše síly.“

Tehdy mi došlo, že královna to vůbec nechápe. Nebo se možná jednoduše rozhodla, že bude za každou cenu věřit v pravdu svého manžela.

Jako by mi četla myšlenky, zničehonic řekla: „Clarkson vám připadá jistě hrubý, ale je to dobrý člověk. Neumíte si ani představit, v jakém stresu neustále žije. Každý se s problémy vyrovnáváme po svém. Král je někdy impulzivní, já potřebuji odpočinek a Maxon o nich vtípkuje.“

„To je pravda!“ zvolala jsem se smíchem.

„Otázkou je, jak byste se s nimi vyrovnávala vy?“ Natočila hlavu tak, aby mě viděla. „Podle mě je jednou z vašich předností vaše vášnivost. Pokud se ji naučíte ovládat, mohla by z vás být skvělá princezna.“

Přikývla jsem. „Mrzí mě, že jsem vás zklamala.“

„Ale kdepak, drahoušku,“ namítla a zase se otočila čelem do sálu. „Máte v sobě velký potenciál. Ve vašem věku jsem ještě pracovala v továrně. Byla jsem věčně špinavá a hladová, občas také naštvaná. Byla jsem ovšem až po uši zamilovaná do illejského prince, a když jsem dostala šanci stát se jeho

ženou, naučila jsem se svoje emoce kontrolovat. V naší zemi se toho musí ještě hodně změnit, ale je možné, že k tomu nedojde tak, jak byste si přála. To se musíte naučit akceptovat, rozumíte?“

„Ano, mami,“ zažertovala jsem.

Královna se na mě ohlédla s ledovým obličejem.

„Teda, madam. Ano, madam.“

Než se otočila zase dopředu, zalesklo se jí v očích a párkrát zamrkala. „Pokud to dopadne podle mého tušení, mami bude v pořádku.“

Tentokrát slzy vhrkly do mých očí. Svou mámu jsem nikým nahradit rozhodně nechtěla, ale dojalo mě, že mě i přes všechny mé nedostatky přijímá matka muže, kterého bych si jednou mohla vzít.

Vtom před nás přiběhla Celesta. „Vám to spolu tak moc sluší! Úsměv!“

Sklonila jsem se ke královně Amberly a zezadu ji objala. Ona mě přitom chytila za ruce. Poté se kolem ní začaly točit i ostatní dívky a společně jsme ji přiměly k tomu, aby se do foťáku alespoň jednou zašklebila. K hromadné fotografii nám pomohly služebné, a když jsme skončily, mohla jsem s jistotou tvrdit, že tohle byl můj nejlepší den v paláci. Netušila jsem, jak dlouho mi to štěstí ještě vydrží. Na dveře klepaly Vánoce.

Komorné mi právě rozčesávaly vlasy, které se mi Elise předtím snažila zaplést, a vůbec se jí to nepovedlo, když se ozvalo zaťukání na dveře.

Mary běžela otevřít a do komnaty vstoupil strážce, kterého jsem znala pouze od vidění. Většinou doprovázel krále.

Jak se ke mně přibližoval, komorné se mu uklonily a já jsem poněkud znervózněla. Zastavil se až přímo přede mnou.

„Lady Americo, král vyžaduje vaši okamžitou přítomnost,“ pronesl chladně.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se zaraženě.

„Na vaše otázky odpoví král.“

Polkla jsem. Napadaly mě jen samé strašlivé věci. Moje rodina je v nebezpečí. Král mě chce v tichosti potrestat za všechny momenty, kdy jsem ho nerespektovala. Zjistil, že jsme s Maxonem vyklouzli z paláce. Nebo ještě hůř, někdo přišel na můj vztah s Aspenem a oba za to teď musíme zaplatit.

Pokusila jsem se zaplašit strach. Ten jsem králi Clarksonovi nemínila ukázat.

„Tak jdeme.“ Vstala jsem a vyšla za strážcem z komnaty. Ve dveřích jsem se naposledy ohlédla na komorné. Kéž bych to neudělala – jejich tváře byly zkřivené starostí.

Prošli jsme chodbou a vydali se po schodech do vyššího patra. Celá nepokojná jsem nevěděla, co mám dělat s rukama, tak jsem se dokola dotýkala svých vlasů a šatů nebo jsem si je mnula.

Asi v polovině chodby jsem uviděla Maxona, což mě malinko uklidnilo. Před jedním sálem se zastavil a počkal na mě. V jeho očích se zračily obavy, ale skrýval je lépe než já.

„O co jde?“ zašeptala jsem.

„Na to bych se mohl zeptat i já.“

Strážce se postavil ke dveřím a Maxon mě zavedl dovnitř. Celou jednu stěnu rozlehlého sálu pokrývala knihovna. Na stojanech s různobarevnými fixy byly rozložené mapy, z nichž nejméně tři znázorňovaly Illeu. U masivního psacího stolu seděl král s jakýmsi papírem v ruce.

Jakmile si nás všiml, napřímil se.

„Co přesně máte s tou italskou princeznou?“ zahřměl s pohledem upřeným na mě.